

[Korsgaard.]

—, hvorledes vil De da skaffe Pengene? Jeg fandt, at det var et overmaade forstandigt Spørgsmaal, og jeg vil da ogsaa antage, at det ærede Medlem Hr. Holstein, naar han ikke fik Svar paa Spørgsmaalet, maatte betragte det som visende, at der i Virkeligheden ikke laa nogen stor Alvor bagved det Forslag, der blev fremsat i Gaar.

Paa samme Maade mener jeg, man har Lov til at sige i denne Situation, at naar vi ikke kan faa at vide, hvad man fra anden Side vil gøre, kan jeg ærlig talt ikke indse, at den Forhandling, her foregaar i Dag, har synderligt med alvorlige Erhvervsbetragtninger at gøre. Saa meget mere maaske med alvorlige, politiske Betragtninger, men saa vist som jo det ærede Medlem Hr. Nygaard i den Stilling, han nu en Gang staar i indenfor Socialdemokratiet, fornuftigvis i udpræget Grad maa være et Udtryk for Erhvervenes Interesser, vilde jeg have ønsket, at det netop var erhvervsmæssige Interesser, der skulde fremmes, og ikke politiske.

Saaledes som Udtalelserne er faldet, er det jo givet, at tre af Rigsdagens Partier vil stemme for den foreliggende Dagsorden, men med hvilken Motivering, og hvad ligger der bagved Udtalelserne? Der ligger bagved at skaffe Arbejde, siger man. Men hvor vidt gaar Enigheden, naar man fra Statens Side skal udforme noget? Vi har jo da i dette høje Ting været stillet overfor Muligheden af at naa til Enighed mellem de to radikale Partier om at gøre noget, og det er en Kendsgerning, at det var en af de Ting, der var Grundlaget for Valget i 1926, idet det viste sig, at disse to Partier, naar de stod med Ansvaret, ikke kunde blive enige om noget som helst.

Hvad gaar nu de Udtalelser, der er fremsat, ud paa? Ja, tager vi Retsstatspartiet, saa ved vi jo, at de tror paa et andet tusindaarigt Rige; naar blot vi faar Grundskylden indført, saa skal alt ordne sig af sig selv. Tager vi de Radikale, da var jo det ærede Medlem Hr. P. Munchs Udtalelser tydelige nok; han pegede paa Statsarbejder og i Virkeligheden paa intet som helst andet, og disse Statsarbejder skulde kunne redde Situationen erhvervsmæssigt. Jeg tør paastaa, at Venstre har haft den samme Tro ... (Pinstrup: Nej!). I hvert Tilfælde har de handlet, som om de havde denne Tro; om de saa har handlet mod deres Tro, er en anden Side af Sagen. De har øst Millioner ud for gennem Tilskud til offentlige Arbejder at skaffe Arbejde, og det har vist sig, at dette magter man ikke ad den Vej.

Altsaa, de Radikales Vej er efter min bedste Overbevisning fuldkommen ufremkommelig. De taagede Bemærkninger om, at man gennem Indflydelse fra Staten skulde kunne gøre Erhvervene i og for sig mere konkurrenceedygtige, forekommer mig at have saa lidt med Livets Virkelighed at gøre, at jeg synes, der netop skal et radikalt Partis Talsmænd til at staa op og sige det Gang paa Gang.

Op saa Socialdemokratiet, hvad vil det? Det faar man heller ikke rigtig at vide. De afslaar ikke Told, men de ved jo, at den Dag de eventuelt efter et Valg, er Regeringsparti og vil bevare Basis for et Flertal almenpolitisk set, er Toldforanstaltninger i Forbindelse med de Radikale, saa vidt de Radikales Udtalelser kan staa til Troende, fuldkommen uigennemførlige. Det vil altsaa sige, at det saakaldte Stauningske Program i sig selv er dødsdømt, den Dag han politisk skal gennemføre det sammen med dem, han almenpolitisk set har Mulighed for at kunne samarbejde med. Hvad vil man da? Jeg kan ikke se, man har givet den fjerneste Anvisning paa, hvad man vil.

Jeg staar altsaa overfor paa den ene Side en Regering, som jeg for mit Vedkommende nok kunde gaa med til at kvittere, hvis jeg kunde faa noget, der var noget værd ifølge min Betragtning i Retning af at hjælpe Erhvervslivet, men en Regering, som dog ikke er helt uden Charme for mig politisk — man skal jo ikke overdrive det daarlige og heller ikke glemme at sige det gode, der kan være at sige —, og almen politisk — det har jeg gentaget Gang paa Gang — maa jeg selvfølgelig betragte den uværende Regering som staaende mig nærmere end en Regering af eventuelt Socialdemokrater og Radikale.

Hvis man virkelig vilde byde mig noget, der paa det nuværende Samfunds Grund, om jeg saa maa udtrykke mig, efter min Tankegang havde fjerneste Mulighed for i nærværdig Grad at kunne hjælpe Erhvervene, da skulde det ikke mangle min Stemme, selv om Regeringen skulde falde. Men her er Tale om Demonstrationer, som der, saa vidt jeg kanse, ikke ligger den allerfjerneste Realitet bagved, udover de at sige: I har gjort det daarligt.

Jeg har et levende Indtryk af, at de Herrer fra Midten af Salen ikke vilde gøre det en Snus bedre; og saa kan jeg ikke begribe, hvorfor jeg skulde være med til at slaa den Regering ned, som dog har visse gode Sider, for at opnaa eventuelt at faa en Regering, som kun har daarlige Sider. Det synes jeg i Sandhed vilde være en mærkelig Handling, og ud fra den Betragtning volder det mig ikke den allerfjerneste Vanskelig-